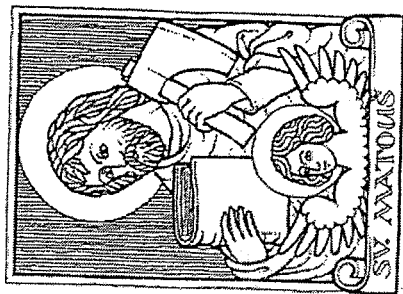

MATOUŠ

ČÍSLO 55

Po prázdninách 2008

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

„Najdi si čas na přátelství – je to cesta ke štěstí. Najdi si čas milovat a být milován – je to výsadou božskou. Najdi si čas a rozhleďni se kolem sebe, den je krátký, není v něm místa pro sobectví. Najdi si čas na smích – je hudbou duše. (staroanglický text)“

Abyste dobře zvládali každodenní zápas s nedostatkem času, přejí vám

Vaši kněží

P. Pavel a Ladislav

Přehled nedělních bohoslužeb

<u>Fryšava:</u>	8:45 hod.
<u>Sněžné:</u>	10:30 hod.
<u>Krásné:</u>sobota	18:00 hod.

SLOVO NAŠICH BISKUPŮ KE KONCI PRÁZDNIN

Tentokrát se obrácíme na vás, rodiče.

Jsme si toho dobře vědomi, co pro vás znamenají vaše děti.

Chcete je vidět spokojené a šťastné. Proto se všemožně přičinujete, aby měly všechno, co potřebují a v ničem neměly újmu. Mýlí se však ti rodiče, kteří se domnívají, že spokojenost a štěstí svých dětí zabezpečí jen tím, že jim obstarávají věci, oblečení, jídlo.

V takovém případě může dojít k tomu, že jsou velmi překvapeni, když se dovědí, s kým se děti stýkají ve volném čase. Výchovný vliv rodičů v ovzduší vzájemné důvěry nelze nahradit ničím jiným.

Teď po prázdninách začínají opět starosti se školou. Mnoho vám na tom záleží, aby vaši synové a dcery úspěšně pokračovali nejen v učení, ale také se mohli dobře uplatnit v tom směru, pro který mají vlohy, zájem, v čem vidí své životní poslání.

Ved'te své dorůstající děti tak, aby se zajímaly nejen o své osobní problémy, ale také o problémy v širším okruhu národa a lidského společenství v celém světě.

Povedete-li je k tomu, můžete šťastně usměrňovat přebytek jejich životní energie a snáze je uchráníte před leckterým nebezpečným úskalím. Je dobré znamenat, že právě dnešní mládí lidé mají ve svém zdravém jádru pro toto zaměření větší pochopení než tomu bylo u mládeže v době minulé.

Ruka otce a matky má být vždy teplá, ale zároveň pevná, aby mohli své děti výchovně skutečně vést. Pokud jsou děti docela malé, je nutno je nějaký čas doslova vést za ruku. Avšak postupně a pokud možno brzy je nutno je vždy víc a víc podněcovat k větší osobní samostatnosti. Jen tak mohou být připraveni na životní zápasy.

Denně dáváte svým dětem potřebnou výživu, aby byly zdravé.

Starejte se stejně i o to, aby měly dostačující potravu duchovní. Ved'te je k pravidelné modlitbě ráno i večer, dejte si práci, abyste s těmi malými večer zopakovali den, jaký byl před Bohem.

Účastňujte se se svými dětmi pravidelně v neděli mešní oběti, jděte si s nimi pro posilu, kterou nám dává Chléb života – svatě přijímání.

Při různých vhodných příležitostech denního života obračejte se k svému dítěti několika slovy tak, aby rostly v poznání Boha a v lásce k němu.

Nezůstávejte však jen při tom, že dětem mluvíte o Bohu – ať slovem nebo osobním příkladem – ale mluvíte i s Bohem o svých dětech – modlete se za ně!

Tak můžete dát svým dětem pevný základ do jejich dalšího života. Problémy jsou všude. Je zvlášť velmi mnoho otázek i v dnešní výchově.

Máte možnost kdykoliv se obrátit na svého duchovního otce – kněze. Naše poslání je v tom, abychom vám sloužili. To není prázdná fráze, ale skutečnost. A budeme šťastni, když vám můžeme být užiteční.

Všichni jsme si také dobře vědomi toho, že v rodině dneška je národ a církev ztráta.

Jsme s vámi a zplna srdce zehnáme vám všem i vašim drahým.

Modlitba za rodiče

Pane Ježíši, na počátku školního roku tě prosíme za všechny rodiče našeho farního společenství. Vždyť víme, že to není lehké, v dnešních časech vést děti odmala k Bohu.

Prosíme:

Ať si všichni rodiče uvědomí, že bez setí není sklizeň, bez vedení není hodných dětí.

Dej rodičům trpělivost, aby měli stále na paměti, že vychovávat jde jen po dobrém. Po zlém, hubováním, nadáváním a bitím se vychovávají jen trucovití paličáci.

Všem manželům, kteří neodmítli děti, ale přijali je a snaží se je dobře vést, odplat' šťastným státním a radostí z dobře vychovaných dětí.

Naším školákům dej hojnost Ducha svatého, aby jim šlo dobře i učení ve škole, i výchova rodičů doma, a těm větším i jejich snaha o sebevýchovu.

Nám všem dej spolehlivost, abychom dávali dobrý příklad.

Pane Ježíši, dej, ať se staneme svobodným lidem Božím, a tuto svou vlastní svobodu ať umíme předat našim dětem v následování Ježíše Krista, našeho Pána.

DOPIS RODIČŮM PRVOKOMUNIKANTŮ

Vážené rodiče!

Váše dítě dosáhlo věku, kdy se má naučit rozeznávat co je dobré a co zlé, kdy se má naučit zlé odmítat a dobré volit. Bude mít rozhodující vliv na vývoj celého jeho dalšího života, jestli je tomu dokážete naučit.

Je to úkol nesnadný, to ví každý. Kdesi o tom psali: „Výroba zmetků není jen výsadou průmyslu. Prvotřídního zmetka lze vyrobit i špatnou výchovou v rodině.“

Tato zodpovědnost za vedení dětí je na vás, i když máte sebevíc práce, sebedméně času. Výchova je totiž v podstatě upevňování dobrých návyků a odstraňování návyků špatných. A to nelze dosáhnout poroučením, dresurou, ani jen poučováním. Ale jen láskou, vytrvalou laskavostí obou rodičů.

I když tento výchovný vztah lásky nemůže nikdo převzít za vás, přece jen vám mohou nabídnout pomoc: Dali jste své dítě pokřtít, a proto máte právo na pomoc církve při jeho výchově. Vaše dítě má právo seznámit a spřátelit se s Pánem Ježíšem, naučit se podle jeho evangelia pěkně žít.

Když bylo vaše dítě pokřtěno, bylo ještě malé. Teď je čas doplnit křest výukou, která předchází prvnímu svatému přijímání, začátku činného svátostného života. Tato slavnost bude v naší farnosti v květnu příštího roku, ale s přípravou začneme už teď.

Zvu vás srdečně, abyste své dítě k této přípravě přihlásili. Je pokřtěné, má na to právo. Zastavte se na faře, nebo po mši v sakristii, abych si mohl vaše dítě zapsat mezi prvokomunikanty a dohodnout s vámi, jak bude příprava probíhat.

Když se nám toto společné výchovné dílo podaří, bude to veliká pomoc k tvorbě dobré povahy vašeho dítěte pro celý život.

Těším se na vaši návštěvu.

Srdečně vás zdraví váš farář.

Pozn.: Nedělní fami mše je v našem kostele v 8,45 hodin.

K 22. NEDĚLI V MEZIDOBÍ

„Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“

Vzít svůj kříž – to znamená přijmout svou životní cestu jako Boží vůli.

„Kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde“

Kdo svému životu nedává smysl láskou, je vždycky ve velkém nebezpečí. Stojí na pokraji sebevraždy. Vždyť už vlastně zabíjí smysl svého života.

A sebevražda je vzpoura proti Pánu života a smrti. Přesto se budem chránit špatného úsudku o člověku, který si vzal život. Protože nevíme, v jaké duševní situaci byl.

„Petr si ho vzal stranou a začal ho kárat: To se nemůže stát“

Petr smýšlí docela lidsky: Vyhní se, Pane, nepřijemnostem! K čemu nést kříž, k čemu trpět!

Kříž bude vždy pohoršením. Byl jím pro Petra a ostatní učedníky. Je jím pro všechny časy. A přece nelze jej zapřít v našem denním životě. Apoštol Petr nemohl unést, že i Vtělené Slovo je tak slabé. Že Ježíš by měl trpět a být zabit.

My také někdy nemůžeme unést, že dobro ve světě prohrává. Nemůžeme unést skutečnost utrpení a smrti. A přece je Ježíš odpovědí na všechny otázky. Protože ukázal, že i zdánlivě nesmyslné utrpení a smrt může mít smysl: obětování za spásu všech.

„Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí?“

Neptej se, co můžeš čekat od života. Ptej se, co čeká život od tebe. Co můžeš pro Boží království udělat právě ty.

Aby tvůj život nebyl beznadějný, musíš se naučit milovat a sloužit. Milovat a sloužit – to je hlavní zásada křesťanství.

K 23. NEDĚLI V MEZIDOBÍ

„Zhrěšil-li tvůj bratr – jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima“
Jak to většinou děláme?

Předně s tím člověkem přestaneme mluvit a neopomeneme o tom trousit poznámky mezi lidmi – oznamujeme to církvi.

Jak správně jednat, když lidé kolem dělají něco zlého?

- První krok: Nemlč, když můžeš pomoci. Ale mluv přímo s tím, koho se to týká, a v soukromí.
- Druhý krok: Když si nedá říci od tebe, hledej, na koho ten člověk dá, toho zavolej na pomoc.
- Třetí krok: Když oba nic nesvedete, obrať se k církvi – jděte za knězem.

Jsi ve svědomí povinen zasáhnout, když máš naději, že to pomůže. Ale když je předem zřejmé, že chybujícího podráždíš a bude vše ještě horší, pak mlč. Ale mlč. Nemluv o něm za jeho zády.

Není to pohodlné a vůbec nejednoduché „být strážcem svého bratra“. Ne takovým, který stále mluví o chybách druhého a ve všem vidí nedostatky. Ale takovým, který má odvahu jít a ukázat tomu druhému, kde nejednal správně.

Ne takovým, který lhotejně či škodolibě přihlíží, jak ten druhý klopýtá. Ale takovým, který umí podat pomocnou ruku.

Ježíš říká: Jdi a pokárej – ne s nadřazeností, ale s vědomím vlastních chyb.

Úloha kněze není úloha mrtvého nástroje ani přísného inkvizitora. Je to poslání proroka, jehož prostřednictvím Bůh pronáší své osvobozující slovo.

Skrze kněze zvěstuje Kristus své radostné poselství a působí osvobození a usmíření.

Rozhřešení je autoritativní slovo, které se pronáší ve jménu samého Boha. Bůh sám za to ručí, že má v sobě platnost.

Společenstvím, uprostřed něhož je skutečně Kristus, se nestáváme proto, že jsme dokonali, ale proto, že si navzájem odpouštíme. Církev Kristova je – a vždy bude – církví hříšníků.

Musíme se stále učit vytvářet společenství. Ne ve jménu nějakého hesla, ideologie, ale ve jménu Ježíšově.

Protože hřích společenství rozbíjí, učí Ježíš, jak proti hříchu postupovat. Ne hříšníky ze svého středu vyloučit, ale odstraňovat hřích vzájemnou láskou, pomocí, radou, odpouštěním.

Odpouštění – to je cesta k pokoji v mezilidských vztazích.

Co mohu já udělat a co opravdu dělám pro dobré společenství doma v rodině, v práci, ve farnosti?

K 24. NEDĚLI V MEZIDOBÍ

„*Pane, kolikrát mám odpustit?*“

Na Petrovu otázku říká Ježíš: Ne sedmkrát, ale sedmdesát sedmkrát – to je pokaždé, když druhý lituje a o odpouštění stojí.

Tolikrát jsme to slyšeli a přece se stále znovu ptáme: Komu? a Kolikrát?

Zapomínáme, že odpouštění je největší dar, jaký může člověk člověku dát. Je to dar lásky, kterým dáváme sami sebe:

Odpouštět hned.

Odpouštět ze srdce – nejen slovy.

Odpouštět úplně, a neklást podmínky.

Odpouštět s konečnou platností a již se nikdy nevracet k minulosti.

Bůh řekl: Odpusť, nemsti se!

Na takový nápad by lidé sami nikdy nepřišli. To musel Bůh lidem povědět – zjevit.

Ježíš na kříži uzavírá kapitolu pouhé spravedlnosti a zahajuje na zemi kapitolu milosrdenství.

Nyní je řada na nás, abychom jednali stejně vůči bratřím.

Mám bližnímu odpouštět tak, jak si přeji, aby odpustil Bůh mně.

Není jiné cesty k radosti, k Bohu, než ruku v ruce s lidmi, co jsou kolem nás.

To je náš úkol: učit se vytvářet dobrá společenství. Pomáhat vytvářet církev, která není úřadem, ale je společenstvím k vzájemné službě v následování Krista.

Každý z nás má předávat dál Boží lásku k lidem.

Bůh mě stále miluje, hledá a nabízí mi spásu. Proto ani já nemám nechat bloudící bez pomoci.

K 25. NEDĚLI V MEZIDOBÍ

„*Nikdo nás nenajal*“

Také my se rádi podobně vymlouváme. A zatím . . .

Denně chodí Kristus mezi námi. Denně obchází a volá . . . Odložme na chvíli všechno, ale skutečně odložme a zaposlouchejme se . . .

Volá ještě?

Ano.

I mne?

Všichni volá . . . a stále . . .

Až jednou bude Hospodář rozdávat odměny, nikdo z nás mu nebude moci říci, že ho nenajal.

I k nám mluví Hospodář.

Jděte i vy na mou vinici. Víím, že máte své zaměstnání, svou práci, nárok na odpočinek, na společenské setkání . . .

„Jděte i vy na mou vinici“

I dnes chodí Hospodář a volá.

Z ulic, kde oslovuje potloukající se mládež, vchází do domu. Otvírá všechny dveře – a volá . . .

Pojďte i vy . . . Mám tolik práce na vinici.

Na letech při tom nezáleží – a tedy ani na síle. Ani na vlastnostech a postavení nezáleží. Na mém poli je práce pro každého.

MYŠLENKY PAPEŽE BENEDIKTA XVI.

Když kardinál Ratzinger na počátku roku 2000 seděl v zádu v autě, které řídil jeho šofér Alfredo, jenž bravurně zdolával strmou úzkou cestu šplhající k vrcholu hory, určitě se těšil na několik klidných dní a na možnost modlit se v klášteře na Monte Casinu nedaleko Neapole. Tady v roce 550 zemřel svatý Benedikt, který po sobě zanechal Řeholi, jež měla formovat evropskou civilizaci. Klášter byl v průběhu staletí nejdnou zničen, ale vždy byl znovu postaven. Ratzinger sem jel proto, aby se podílel o své názory a myšlenky o Bohu s novinářem Peterem Seewaldem, který tu s ním měl věst rozhovor později knižně vydaný jako *Síl země*.

Ratzinger řekl:

„Bůh mluví tiše. Dává však znamení nejrůznějšího druhu. Zvláště když se podíváme zpět, můžeme vidět, že nás lehce postrčil skrze přítele, skrze knihu nebo skrze to, co vnímáme jako neúspěch – dokonce i skrze „náhody“. Život je ve skutečnosti plný takových tichých znamení. Pokud zůstávám ostražitý, pomalu se poskládají do pevného celku a já začnu pociťovat, jak mě Bůh vede.“

Tento druh naslouchání je klíčový pro to, aby se člověk naučil, jak s Bohem mluvit.

„Člověk se pomalu učí hláskovat Boží abecedu, mluvit jeho jazykem a – byť stále nedostatečně- Bohu rozumět. Potom se postupně stává schopným modlit se za sebe a mluvit s Bohem, nejprve dětským způsobem – v jistém ohledu však dětmi vždycky zůstáváme – ale pak víc a víc vlastními slovy.“

Vždycky když člověk dělá něco dobrého pro druhého, je Bůh zvláště blízko.

V Ježíši se Bůh stal malým a láskou se vzeplél lidské pýše. Ježíš nám ukazuje, čím by člověk měl být, jak by měl žít, na čem bychom měli pracovat.“

„Církev se musí znovu stát tím, čím už je: musí otevírat hranice mezi lidmi a strhávat zátarasy mezi třídami a rasami. Nikdo v ní nesmí být zapomenut, nikým v ní nesmí být pohrdáno . . . Vanutí a oheň Ducha svatého musí neúnavně otevírat hranice, které my, lidské bytosti, neustále stavíme mezi sebe.“

Opravdového obnovení světa lze dosáhnout jedině skrze odpuštění. Má-li to být odpuštění které neodstraňuje zlo pouze slovy, ale které ho skutečně proměňuje, může přijít jedině skrze Boha.“

Jméno Benedikt připomíná svatého Benedikta z Nursie, jednoho z patronů Evropy.

„Stále znovu náš svět nachází v Benediktově Řeholi ty nejpodstatnější lidské postoje a ctnosti, jež vyžaduje život ve vnitřní vyrovnanosti, ctnosti nezbytné pro život ve společenství.“

Když papež Jan Pavel II. v roce 1978 nastoupil do úřadu, zaměřil svou pozornost na konfrontaci s ateistickým komunistickým režimem na Východě. Papež Benedikt v klášteře svatě Scholastiky v Subiaku řekl, že budoucnost lidstva ohrožují dvě ruku v ruce jdoucí zla: sekularismus a relativismus západních zemí.

Sekularismus tvrdí, že společnost by měla být řízena bez Boha, pokud tedy Bůh existuje. Relativismus tvrdí, že existuje-li Bůh, pak všechna náboženství jsou rovnocennými cestami.

O víře Benedikt říká: „Jádro víry spočívá v přijetí skutečnosti, že jsme milováni Bohem. Věřit proto znamená říci ano, nejenom jemu, ale celému stvoření, tvorbě, především lidem, pokoušet se v každém člověku vidět obraz Boží, a tak se stát tím, kdo miluje.“

Vedle prostoty víry považuje za zcela podstatnou radost. Říká: „Dnešní křesťané jsou z víry často unaveni a považují ji za jakési těžké zavazadlo, které s sebou vlečou, ale moc velkou radost z něj nemají.“ Je třeba obnovit to, co bychom mohli nazvat zvědavým zájmem o křesťanství, touhu skutečně objevit, o čem to všechno je.

Možná jsme svědky nové, jiné epochy dějin církve, v níž bude křesťanství charakterizováno spíše jako hořčičné zrnko, v níž bude existovat v malých, zdánlivě nevýznamných skupinkách, které však budou intenzivně bojovat proti zlu a budou do světa vnášet dobro.“

V srdci evangelizační vize Evropy papeže Benedikta leží nová hnutí – v různých okamžicích dějin Duch svatý vyvolává dynamické hnutí – mnichy, inspirované svatým Benediktem, ve středověku žebravé mnichy a po reformaci jezuity -, aby se obnovila církev.

Benedikt je příkladem křesťanského paradoxu, protože je radikální a konzervativní zároveň.

„Obě pozice dotahuje do extrému, proto má jeho myšlení tak široký záběr. Uvědomuje si, že pokud věci nekonzervujeme, nemáme odkud vyjít, nemáme na čem stavět. Nebudeme-li respektovat, co říkali a dělali Atanáš, Augustin, Tomáš Akvinský, Bellarmin a Newman, pak jsme neuctíví vůči svým vlastním předkům a nepoctíví vůči těm, kdo jdou za námi, protože jim tak neposkytneme most do budoucnosti. Zároveň však musíme reagovat na změny doby, ve které žijeme. Nikdo si asi nedokázal představit změny, které uskutečnil Jan Pavel II.; po jeho pravici však vždycky stál Ratzinger. Oba byli vždycky vůči těmto změnám otevření a dokázali modernizovat církev takovým způsobem, který tradičnější katolíky znepokojoval. Ve svém kázání na závěr konkláve mluvil Ratzinger o pokoji a usmíření a dal najevo otevřenost ortodoxním křesťanům.“

„Církev prvních tří století byla malou církví, a přitom to nebyla žádná sektářská společnost.“ Přesně naopak – neschovala se za nějakou zed', ale spíše vnímala svou zodpovědnost za chudé, nemocné, za všechny lidi. Všichni, kdo hledali jednoho Boha, kdo hledali naději, v ní našli své místo.

Nemám tedy nic proti tomu, když lidé, kteří za celý rok do kostela nepřijdou, přijdou alespoň na Štědrý večer nebo na Silvestra, protože to je také způsob přimážitosti k posvátnu, ke světu. Musí tu být různé podoby účasti a spolupráce; církev musí být vnitřně otevřená.“

Církev teď vede muž, z něhož by se nakonec mohl stát jeden z nejradikálnějších a nejpodnětějších papežů. Vstoupili jsme do nového benediktinského věku.

Knih „Dělník na vinici“, vydaná Karmeliánským nakladatelstvím 2006, je pokusem nabídnout portrét muže, jehož cesta vedla ze skromného domu v Bavorsku až do majestátní Svatopetrské baziliky v Římě.

Papež Benedikt XVI. je důležitý proto, že stejně jako jeho 264 předchůdců ovlivní nejenom budoucnost katolické církve, ale do jisté míry také budoucnost světa, v němž žijeme.

ODPUST'

„Proti zásadě: „Jak ty mně, tak já tobě“ – staví Ježíš zásadu: „Jak Bůh mně, tak já tobě“ – ukazuje, že všichni žijeme z daru velkorysého Božího odpuštění, z Boží trpělivosti. A má-li Bůh trpělivost se mnou, proč bych já neměl strpět slabosti svého bližního?“

Msgr Tomáš Halík
v knize „Vzdáleným nablízku“

Bůh není zakázkový kteří, který nám stříhne život podle našich představ. Bůh je dárce kvalitních látek i účelných modelů a záleží jen na nás, co si z nich ušijeme.

Staré pravdy je nutné sdělovat stále novým způsobem. Vždyť do nového automobilu se nehodí součástky z koňského potahu a telefonní čísla, která jsme volali před léty, už dneska nikde nezvoní.

Jen naivní učitel se může domnívat, že přesazením hloupého žáka z poslední lavice u dveří do první lavice k oknu se zlepší jeho prospěch. Životní problémy nejsou totiž ani tak v místech, kde žijeme, jako v nás samotných. Proto bývá stěhování zbytečné.

Max Kašpatů

MODLITBA SIOUXSKÝCH INDIÁNŮ

Velký Duchu,

jehož hlas slyším ve větru
a jehož dech dává život našemu světu,
vyslyš mne

jako jedno z mnohých Tvých dětí.

Podívej se, jsem malý a slabý,
potřebuji Tvou sílu a moudrost.

Dej, ať putuji v kráse, ať moje oči

vždy vidí purpurově rudý západ slunce.

Ať si mé ruce váží věcí, které jsi stvořil.

Ať mé uši slyší Tvůj hlas.

Učiň mne moudrým, abych mohl poznávat věci,
kterým jsi naučil můj lid,

učení skryté v každém lístku a v každé skále.

Toužím po síle ne proto,

abych měl převahu nad svými bratry,

ale abych dokázal zvítězit

nad svým největším nepřítelem –
nad sebou samým.

Učiň mě vždy ochotným,

abych s čistýma rukama a upřímným srdcem

přicházel k Tobě; aby můj duch,

až život zmizí jako zapadající slunce,

mohl dospět k Tobě a nemusel se stydět.

.....
Matouš: farní občasní pro vnitřní potřebu. Vydává farnost Fryšava